

vispār vairs nav? Nekur nekas nekustējās, nevienas skaņas, ne mazākās gaismiņas, nekādas zīmes. Melna nakts.

Ieķēros guļammaisā un sāku to raustīt, lai izvilktu no sablivētā sniega. Vējš nāca talkā, dzenājot prom lūstošos sniega pikučus. Tad pamēģināja izraut man apledojušo paunu no rokām. Ari to uztvēru kā gluži pašsaprotamu lietu un tikai ciešāk iespiedu saritināto guļammaisu kreisajā padusē. Ar kailajām pēdām iztaustot akmeņaino, sniega noseģto virsmu, devos virzienā, kurā, manuprāt, vajadzēja būt nometnei. Smalkais pulverisniegs lipa pie miegā sasīlušajām kājām. Tās smeldza, bet nespēju izlemt, kas būtu vainojams – sals vai karstums. Kādu laiciņu bradāju apkārt, meklēdams nometni, taču bez panākumiem, neatradu ne mazāko dzīvības zīmi. Jutu, ka zaudēju pārliecību, isti vairs nezīnu, ko tagad darīt.

Piepeši tālu apakšā uzplaiksnāja lukturnis: nometne!

Komanda nelikās īpaši uzbudināta. Dažas teltis gan bija ieliekas, taču pilnīgi noplēsta – vienīgi manējā. Šerpas pamodās tikai uz mirkli, un arī Kazins pēc dažām minūtēm bija ielidis atpakaļ teltī.

Pajumti radu pie Mario Konti – mēs viņu saucām par Mariolino, lai varētu atšķirt no Mario Kurņa. Mazais tumšmatis no Leko bija jūtami satraukts un isti vairs nespēja nomierināties. Viņš aizdeva man dažus apģērba gabalus un palīdzēja izplūkt no matiem lielākos sniega pikučus.

- Es šeit vairs nepalikšu nevienu nakti!
- Es arī ne.
- Sūdu būšana un nekas vairāk!
- Ritdien mums jāpārceļ nometne citur.
- Man tā ne reizi vēl nebija gadījies.
- Varēja būt vēl sliktāk. Iedomājies, kas būtu, ja noplēstu visas teltis. Nekā, ko uzģērbt. Nesēji histērijā.
- Traks var palikt.
- Tu domā, tas bija jaunā sniega nobrukums?
- Nē. Ledus tur arī bija. Ārā visapkārt mētājas krietni gabali.
- Varējām paredzēt iepriekš. Apmetāties pārāk tuvu sienai.
- Es jau uzreiz to gribēju sacīt. Taču visi pirms mums cēla nometni šeit.
- Un mēs tad kā ēzeļi pakaļ.
- Tiesa, kas tiesa.

- Šādi vairs mani nepaķers, divreiz es vienādas kļūdas netaisu.

- Šeit mitinājušās piecas ekspedīcijas: karvendelieši 1970. gadā, kad veiksmīgi uzkāpa Lodzes sēnā, trīs reizes japāņi un tagad mēs. Desmit gadus vienā vietā, un tieši mums tad nu trāpījās.

Pēkšņi iedomājos, ka sniegā kaut kur taču mētājas viss mans ceļojuma piķis un «kalniešu tautām» veltītās grāmatas manuskripts, kurā patlaban jau veicu pēdējo korektūru. Abi ar Mariolino slējamies kājās un gājām meklēt. Zem pāris kārbām, apģērba gabaliem un sniega pikūciem meklētais arī atradās. Man kļuva vieglāk.

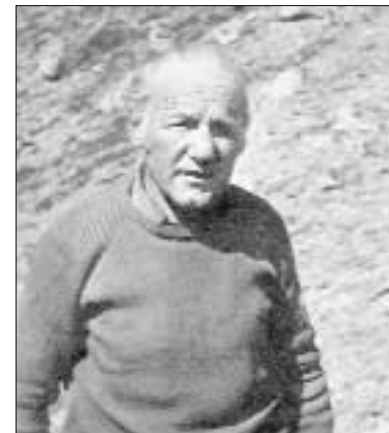
Laukums starp teltīm bija līdz potītēm noklāts ar smalku, pulverī saberztu sniegu. Baltajā klajumā vietumis rēgojās drēbju un telšu auduma skrandas. Kalna pusē vairāki mūsu mājokļi šķita sabrukuši. Kabatas luktura gaismā visa nometne izskatījās kā svaigi nokaļkota. Vietās, kur gaisa spiediens nebija atradis nevienu šķērsli, līdzīgi uztūkušām dzislām aizstiepās platas ledus graudiņu strēmeles.

Lai arī Mario Konti bija redzējis vētras pie Čerro Torres, viņš ilgi nespēja iemigt. Kas būs, ja no sienas atlūzis vēl lielāks ledus gabals? Šoreiz es sapņoju, ka mācos peldēt.

Pussešos no rīta vēl bija ledaini auksts. Jau kādu pusstundu vairs isti negulēju, tāpat vien snaudoju, prātoju kaut ko pie sevis un lavīnu biju tikpat kā aizmirsis. Domas jau atkal pievērsās kalnam un biedriem uz tā, kad apmēram sešos piepeši radās sajūta, ka kaut kas veļas no augšas, draudot mūs nopiest.

«Lavīna? Kur tādai rasties? Kāpēc lai tagad gāztos vēl otra?» izbrīnā sāku sev taujāt.

Dižais Rikardo Kazins, kas pirmais uzkāpa Granžorasas Valkera pilārā, Makinlija dienvidu sienā, Badiles ziemeļu sienā un rietumu Dzeguļa ziemeļu sienā, bija tēvišķīgs ekspedīcijas vadītājs pie Lodzes

Slāpēto troksni laikam bija sajutis arī Mariolino. Būksķim sekoja duņona, kas dažas sekundes drebināja telti. Mariolino pastūma sāņus dūnjaku, kuru parasti naktī klāja uz krūtīm virs guļammaisa, paslējās sēdus savā dūnu čaulā un šķita saspringti ausāties. Viņš domāja par pagājušā vakara šausmām, spiedienu un sniega kaudzi pie telts.

Taču tūlīt viss piekļuva, viss likās jauki un mierīgi. Un tomēr – sajūta, ka kaut kas gāžas virsū, pieņēmas spēkā un cauršalca mūs kā elektrolādiņš. Augstu virs sevis izdzirdām varenu dārdoņu.

– Kas atkal notiek? – Mariolino izbīli iesaucās.

Tad tūlīt pasminēja, mirklīgs, apjucis smiņiņš.

Viņš izmisīgi ķerstiņa sava guļammaisa rāvējslēdzēju.

– Varbūt nāk vēl viena lavīna, – pus pa jokam, pus nopietni ieminējās, jau sekundi vēlāk vairs negribot ticēt šai atziņai.

Dārdoņa nemitējās, tā tuvojās.

Mariolino ar lēcieni bija pie ieejas, pasita vaļā ar sniegu aplipušos telts stūrus un gandrīz iekliedzās šausmās, kad vietā, kur vajadzēja slieties Lodzes sienai, ieraudzīja lavīnu. Visa debess bija valstīgs, pelēcīgs nezvērs, tik augsts kā kalni, tik augsts, ka Mariolino skatiens to nespēja aptvert. Līdzīgi atomsēnei gaisā uzvijās sniega putekļi. Redzot, kā putekļu mākonis, draudēdams nosmacēt visu dzīvo, virzās uz nometni, uzmācās bailes, kas Mariolino uz mirkli paralizēja. Tad viņš piespieda sevi darboties. Sejas panti iezīmējās skaudrāk, visas dzislas un muskuļi saspringa, un skaidri saskatīju, kā viņa acis izplešas.

Atgriezies savā guļvietā, viņš vienā rāvienā izlobījās no dūnu maisa. Gatavība, kas izstrāvoja no katras viņa poras, laikam pielīpa arī man, jo steigšus pietrūkos sēdus. Gaidot šausmas, kurām pēc brīža vajadzēja būt klāt, mēs tagad tupējām, raudamies čokurā: galva starp pleciem, guļammaiss uz kājām, rokas saspringtas aizsardzībai.

Sajutu tikai mirklīgu gaisa satricinājumu, roku un kāju pirkstiem pārskrēja trīsas, kaut kas aizcirta elpu, un tad jau mēs bijām zem klajas debess. Telts balsti virpuļoja pa gaisu, garām plīvoja saplēstā griestu auduma skrandas, šaušalīgs spiediens grūda man sniegu mutē un degunā. Šaurā spraudziņā piemiegtās acis tikai ar mokām izdevās noturēt vaļā. Troksņi un redzamā ainava šajā pēkšņajā pustumsā neatšķīrās no nakti pārciestās lavīnas iespaidiem. Atkal es airējos ar rokām un lūkoju plašāk atplest muti. Trieciena brīdi bijām instinktīvi pagriezušies, lai spiediena vilnis mūs ķertu mugurā.